

Sygn. akt IV CSK 504/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku M. C. i L. C.
przy uczestnictwie M. C., I. A. C.,
M. C., B. C., H. L.,
M. L. i Gminy S.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie L. C.
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 21 lutego 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawczyni – L.C. we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 21 lutego 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe, dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie lub piśmiennictwie prawniczym, którego rozwiązanie przyczyni się do rozwoju judykatury i nauki prawa. Poza tym sformułowane w skardze kasacyjnej zagadnienia prawne nie były przydatne dla rozstrzygnięcia o zasadności skargi kasacyjnej, w sytuacji w której zaskarżone nią orzeczenie o rozgraniczeniu opierało się na ustaleniu granicy według stanu prawnego wynikającego z zakresu władania sąsiednimi gruntami w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. Nr 27, poz. 250), co było następstwem dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, których nie można weryfikować w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c. i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Wprawdzie Sąd drugiej instancji dostrzegł, że ustalona według przyjętego kryterium granica powinna przebiegać w pewnym zakresie inaczej niż przyjął to Sąd Rejonowy, jednakże dokonaniu odpowiedniej do tej oceny zmiany lub uchylenia

postanowienia Sądu pierwszej instancji sprzeciwiało się to, że byłaby to rozstrzygnięcie na niekorzyść strony apelującej. Oznacza to, że Sąd drugiej instancji w tym zakresie odwołał się do zakazu *reformationis in peius* wynikającego z art. 384 k.p.c., którego naruszenia w skardze kasacyjnej nie podniesiono.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).